

ע"פ 77/19 - אדם עבדל רחמן נגד מדינת ישראל, ראמיעותמאן

בבית המשפט העליון

ע"פ 77/19 - א'

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: אדם עבדל רחמן

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. ראמיעותמאן

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 2.12.2018 (כבוד השופט העמית י' צבן)
ב-ת"פ 53865-07-17

בשם המבקש: עו"ד אסף טל

בשם המשיבה 1: עו"ד שאול כהן

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר ורכיב הפיצוי שהושתו על המבקש במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 2.12.2018 (כבוד השופט העמית י' צבן) בת"פ 53865-07-17 (להלן: הבקשה ו-גזר הדין, בהתאמה). המבקש, יליד 1995, עמוד 1

הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמות לעניין העונש בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובהחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 13.7.2017 התפתח ויכוח על הכביש בין שני נהגים, כאשר המתלונן היה הנהג ברכב אחד והמבקש ישב כנוסע ברכב השני, שבו נהג יוסף עבדול רחמן (להלן: יוסף). למחרת היום הגיעו המבקש והמתלונן לאירוע חתונה, כשהמבקש נושא עימו סכין. במהלך הערב התפתח בין השניים ויכוח ביחס לאירוע שהתרחש יום קודם לכן, ויוסף התקרב אל השניים ואחז במבקש מאחור. המבקש הצליח להשתחרר מאחיזתו של יוסף, שלף סכין, דקר את המתלונן באזור השכמה השמאלית, ונמלט מן המקום. הדקירה גרמה למתלונן דימום עורקי ושבר בעצם השכם. בגין מעשים אלו הוטלו על המבקש מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, בניכוי ימי מעצרו; מאסר על תנאי של 9 חודשים אותם ירצה אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות; ופיצוי למתלונן בסך 30,000 ש"ח.

2. הבקשה הוגשה ביום 3.1.2019, וביום 6.1.2019 מסרה המשיבה כי היא מסכימה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. משכך, ולנוכח תקופת המאסר שהושתה על המערער, אני מורה בזאת על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש עד להכרעה בערעור, ויובהר כי תנאי השחרור שהוטלו עליו במסגרת ההליך יוותרו על כנם. עם זאת, הבקשה לעיכוב רכיב הפיצוי למתלונן נדחית; זאת לנוכח התנגדות המתלונן והמשיבה לעיכוב ביצוע התשלום, ובהינתן ההלכה כי ככלל, בהיעדר נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, בית משפט זה לא יורה על עיכוב ביצוע תשלום פיצויים לנפגעה עבירה, ואפרט בקצרה.

כפי שנפסק זה מכבר, פיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין נושא מאפיינים אזרחיים מובהקים – הן מבחינת המהות, הן מבחינת סדרי הדין; וזאת חרף היותה של הוראה זו בגדרי חוק העונשין ועל אף שהחוב הושת במסגרת גזר דין במשפט פלילי. לנוכח דברים אלו, בבקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצויים שנפסקו בגזר דין פלילי אף אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים (ע"פ 3190/13 זאדה' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.6.2013); ע"פ 1630/15 גיליון' מדינת ישראל, פסקה 2 (19.4.2015)). כמו כן, השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע פיצוי למתלונן דומים לאלו הנשקלים בעיכוב ביצוע פסק דין כספי בהליך אזרחי. כך, בית המשפט יורה על עיכוב ביצוע רכיב פיצויים בגזר דין רק בהתקיים שני תנאים מצטברים: סיכויי ערעור טובים ומאזן נוחות הנוטה לטובת עיכוב הביצוע (ע"פ 3776/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.5.2017); ע"פ 3420/15 גודה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (16.6.2015)). בענייננו הניח המבקש את כובד המשקל בבקשתו על עיכוב ביצוע עונש המאסר, בעוד שביחס לעיכוב ביצוע רכיב הפיצוי מחזיקה הבקשה שורה יחידה והיא כי "עת ביקש המערער מבית המשפט קמא לעכב את תשלום הפיצוי מאחר לדידו סכום הפיצוי גבוה מהפסיקה הנוהגת בתיקים כגון אלה (כך במקור, ע'ב')". המבקש לא התייחס לסיכויי הערעור ביחס לרכיב הפיצוי או למאזן הנוחות בהקשר זה; אף לא הצביע על קיומן של נסיבות מיוחדות כלשהן, ולו לכאורה, שמצדיקות סטייה מן הכלל שלפיו אין מקום להורות על עיכוב ביצוע תשלום פיצויים לנפגע העבירה. זאת בפרט לנוכח הפציעה הקשה שנגרמה למתלונן ממעשיו של המבקש, ובהינתן שהמבקש מערער על גזר הדין ולא על עצם הרשעתו.

3. סוף דבר, הבקשה מתקבלת לעניין עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, אך נדחית לעניין עיכוב ביצוע רכיב תשלום הפיצוי למתלונן.

ניתנה היום, א' בשבט התשע"ט (7.1.2019).

ש ו פ ט ת
